

Endine ooperidiiva Urve Tauts: vana- inimesi mängida on olnud mu saatus!

«Õeldakse, et eestlased on kinnised, aga mulle on küll väga palju toredaid sõnu ja soove öeldud, nii tänaval kui bussis. Ja uskuge mind, et kõige armsam tunne ongi neid kuulda just nüüd,» ütleb endine ooperilaulja Urve Tauts (78).

Neljapäeva pärastlõunal oli Adamson-Ericu muuseumis kohtumisõhtu endise ooperilaulja Urve Tautsiga. Praegu pensionipõlve pidava lauljanna karjäär sai alguse juba 1955. aastal, kui tal avanes võimalus Estonia teatrisse laulma minna. «Koormeister tuli meie laulutundi ja ütles, et neil on vaja teise aldi lauljat. Algul ei arvanud ma sellest hästi, aga mu õpetaja andis oma õnnistuse ja ütles, et mine-mine,» räägib Tauts, et 1955. aasta lõpus vormistati ta ametlikult koorilauljaks.

Tema esimeseks ooperiks oli «Nikita Veršinin», kus ta nidi

dus roll lihtne: nimelt pidi ta mängima maalil olevat naist ehk istuma enamiku ajast liikumatult ja ainult mõned korrad laulma. Tegelikuses osutus kõik palju keerulisemaks kui Tauts oleks arvanud.

Nimelt kutsuti ta 1958. aastal Estonia kontserdisaali solistina esinema. «Meil oli direktor Rene Hammeriga kokku lepitud, et võin minna kõrvalmaja laulma, aga tehku ma hästi kiiresti,» lausub Tauts. Nimelt oli üsna pea algamas ka ooperietendus.

Šampanjajoomine keset lumetormi

Etteaste tehtud, jooksis Tauts kiiresti lava taha, aga kuna aplaus ei lõppenud, pidi ta uuesti lavale minema, et lisapala esitada. «Pärast seda ütles direktor, et ma tuleksin ruttu, kuna pool tundi on ammu möödunud ja etendus oli kohe algamas. Koridori peal pandi mulle kleit selga, parukas pähe ja läksin siis nii-öelda pildi sisse istuma. Kõik projektid valgustasid mind otse

OOPERILAUJJA: Urve Tautsi esimene sooloesinemine oli Offenbachi ooperis «Hoffmanni lood», kus ta mängis maalitud naist.

«Me esinesime
Almatõs, kus

oli 24 soojakraadi. Sealt edasi läksime aga veidi põhja poole,

hetk küsis ta mu käest vene keeles, et mida daam soovib? Mina ütlesin, et pehkeid jalava

inimesi mängida on olnud mu saatust!

«Öeldakse, et eestlased on kinnised, aga mulle on küll väga palju toredaid sõnu ja soove öeldud, nii tänaval kui bussis. Ja uskuge mind, et kõige armsam tunne ongi neid kuulda just nüüd,» ütleb endine ooperilaulja Urve Tauts (78).

Neljapäeva pärastlõunal oli Adamson-Ericu muuseumis kohtumisõhtu endise ooperilaulja Urve Tautsiga. Praegu pensionipõlve pidava lauljanna karjäär sai alguse juba 1955. aastal, kui tal avanes võimalus Estonia teatrisse laulma minna. «Koormeister tuli meie laulutundi ja ütles, et neil on vaja teise aldi lauljat. Algul ei arvanud ma sellest hästi, aga mu õpetaja andis oma õnnistuse ja ütles, et mine-mine,» räägib Tauts, et 1955. aasta lõpus vormistati ta ametlikult koorilauljaks.

Tema esimeseks ooperiks oli «Nikita Veršinin», kus ta pidi mängima ema osa. «Kuna ma olin toona alles 19aastane, siis mind grimeeriti vanaks inimeseks,» sõnab Tauts. «Kahjuks mängiti Nikitat ainult kolm etendust, kuna oli periood, kui rahvas teatrit eriti ei külastanud.» Aga selliseid vanainimeserolle sai lauljanna veel korduvalt, mida ta peab enda madala hääle tõttu lausa oma saatuseks.

Tautsi esimene sooloesinemine oli Offenbachi ooperis «Hoffmanni lood», kus ta sai Antonia ema osa. Esialgu tun-

dus roll lihtne: nimelt pidi ta mängima maalil olevat naist ehk istuma enamiku ajast liikumatult ja ainult mõned korrad laulma. Tegelikuses osutus kõik palju keerulisemaks kui Tauts oleks arvanud.

Nimelt kutsuti ta 1958. aastal Estonia kontserdisaali solistina esinema. «Meil oli direktor Rene Hammeriga kokku lepitud, et võin minna kõrvalmajja laulma, aga tehku ma hästi kiiresti,» lausub Tauts. Nimelt oli üsna pea algamas ka ooperietendus.

Šampanjajoomine keset lumetormi

Etteaste tehtud, jooksis Tauts kiiresti lava taha, aga kuna applaus ei lõppenud, pidi ta uuesti lavale minema, et lisapala esitada. «Pärast seda ütles direktor, et ma tuleksin ruttu, kuna pool tundi on ammu möödas ja etendus oli kohe algamas. Koridori peal pandi mulle kleit selga, parukas pähe ja läksin siis nii-öelda pildi sisse istuma. Kõik prožektorid valgustasid mind otse näkku, ma ei tohtinud ei liigutada ega silmi pilgutada ning kui higipiisad hakkasid mööda selga alla jooksuma, siis tundsin, millises piinapingis ma olen,» meenutab Tauts, et see oli tema kõige raskem ooperietendus.

Esinemised on ta viinud nii naaberriikidesse kui ka sellistesse kaugematesse paikadesse, nagu Saksamaale, Ameerikasse, Süüriasse ja mujale. Eriti värvikalt on Tautsil meeles aga aastatetagune Kasahstanis käimine. «Me esinesime Almatös, kus

OOPERILAUJAJA: Urve Tautsi esimene sooloesinemine oli Offenbachi ooperis «Hoffmanni lood», kus ta mängis maalitud naist.

«Me esinesime Almatös, kus oli 24 soojakraadi. Sealt edasi läksime aga veidi põhja poole, kus kohale jõudes oli kuskil kümme miinuskraadi ja lumetorm.»

Urve Tauts meenutab ühte elu meeldejäävaimat reisi Kasahstani

oli 24 soojakraadi. Sealt edasi läksime aga veidi põhja poole, kus kohale jõudes oli kuskil kümme miinuskraadi ja lumetorm,» meenutab ta.

Kohapealne vastuvõtt oli lauljanna meelest lausa kuninglik, kuid ärasõidul lennujaama juhtus midagi kummalist. «Mind pandi istuma ühe parteibossi autosse, teised läksid aga liinibussiga. Mõtlesin, et isand jumal,» pihib Tauts, kes tundis kohaliku bossi ees hirmu. «Me sõitsime uudismaal, kus oli ainult üks pikk asfalttee ning mitte midagi muud. Üks

hetk küsis ta mu käest vene keeles, et mida daam soovib? Mina ütlesin, et paluks *naleva* (vasakule). Aga kus sa lähed *naleva*, kõik on üks suur otsetee.» Kuid siis sõitiski parteibossi auto vasakule ning teda saatev miilitsaeskort hakkas sõiduteel signaalitama.

«Mõne aja pärast tulid nad siis kõik sinna välja peale. Masina kapotipealne kaeti valge liinaga, toodi kristallklaasid, avati šampusepudelid ning jõimegi lumetormis šampust,» naerab Tauts.

PIRET PARIK